

بیانیه جمعی از زندانیان سیاسی زن زندان اوین در اعتراض به اعدام شیرین علم هولی

دوشنبه ۳ خرداد ۱۳۸۹ - ۲۴ می ۲۰۱۰
متن بیانیه:

بسم الحق

در رفتن جان از بدن گویند هر نایی سخن/ من خود به چشم خویشتن
دیدم که جانم می رود

آن گونه خندان و تیزپا که شیرین رفت، گویی به فتح یکی دیگر از
قله‌های صعب العبور کردستان مرود، که بازگشتی از آن نیست. تپه‌های
اوین در سحرگاه ۱۹ اردیبهشت بار دیگر شاهد طلوع خورشید در برابر
خود و از آستانه‌ی چوبه‌های دار بود. تا این شاهد خاموش راز سر به
مهر آخرین لحظات شیرین و هم قطارانش را مانند اعقابشان به سینه
ها بسپارد تا این گونه حیات دوباره خود را به درازای تاریخ آغاز
کنند.

آری، این بار هم در اوج ناباوری، قرعه‌ی اعدام به نام هم وطنان
کردمان افتاد، تا بی عدالتی، عادلانه در سرزمینمان تقسیم شده
باشد و پنج ستاره از آسمان ظلمت زده‌ی این خاک پر کشیدند.
شیرین در حالی اعدام شد که پروسه‌ی بازجویی‌ها و دادگاهش در پی
دو سال اخیری که در بند بود به شهادت خودش غیر قانونی و آمیخته با
شکنجه‌های روحی و جسمی هراس‌آوری بود و وضعیتش تا آخرین لحظات
برای خود، اطرافیان و حتی وکیلش در ابهام باقی ماند. تا مدعیان
عدالت به همه ابهام‌ها به یک باره و به شیوه خود پایان دهند.
ماهیت زمامداران در سالیان دراز بذر خشم و خشونت را در نواحی
کردنشین سرزمینمان افشانده و بارور کرده است. و دریغ از اراده‌ای
در حاکمان برای شنیدن مطالبات مردم معترض کرد، حل و فصل منطقی و
ایجاد فضای تفاهم و هبستگی ملی.

تصمیم گیران بی‌خرد و نالایقی که با زبان اعدام و شکنجه‌ی
نورستگان کرد با مردم شان حرف می‌زنند. آیا نمی‌بایست منتظر
انفجار انبار باروتی باشند که از انباشت کینه و بغض‌های فروخورده
و دل‌های داغدار به وجود آمده. انفجاری که فی‌نفسه منطقی نیست و
نخواهد بود و شکنجه‌های این چنین دردناک و اعدام‌هایی در اوج

غریبی و بی خبری تسلسل باطل خون و خشونت را در منطقه تداوم خواهد بخشید. تسلسل نفرین شده ای که گسستن از آن صرفاً به اراده ی حاکمان بسته است.

و دریغا که گویی در این سرزمین همه ی اهرم ها و قوانین کارکرد اصلی خود را از دست داده و به نقیض خود بدل شده اند و حبس و اعدام نه وسیله ای برای اجرای

قانون که ابزاری برای ایجاد رعب و وحشت و زهر چشم گرفتن از منتقدان و معترضان در فضای خاص سیاسی کشور بدل شده است. و تمام آن چه در این شرایط از ما بر می آید ضمن محکوم کردن این اعدام ها، هم دردی و همدلی با خانواده های این عزیزان و دوستانمان در پس این دیوارهاست.
به امید آزادی

جمعی از زندانیان سیاسی زن زندان اوین
اردیبهشت ۸۹